

MISSATGE DEL SANT PARE BENET XVI PER A LA QUARESMA 2013

La celebració de la Quaresma, en el marc de l'Any de la fe, ens ofereix una ocasió preciosa per a meditar sobre la relació entre fe i caritat: entre creure en Déu i l'amor vers Déu i els altres.

1. La fe com a resposta a l'amor de Déu

No es comença a ser cristià per una decisió ètica o per una gran idea, sinó per l'encontre amb un esdeveniment, amb una Persona, que dóna un nou horitzó a la vida i, amb això, una orientació decisiva. I ja que és Déu qui ens ha estimat primer (1 Jn 4,10), ara l'amor ja no és sols un "manament" sinó la resposta al do de Déu.

La fe constitueix l'adhesió personal —que inclou totes les nostres facultats— a la revelació de l'amor gratuït i «apassionat» que Déu té per nosaltres i que es manifesta plenament en Jesucrist. Aquest és un procés que sempre està en camí: l'amor mai no es dóna per «conclòs» i «completat». A més l'amor al proïsme ja no és un manament imposat des de fora, sinó una conseqüència que es desprèn de la fe, la qual actua per la caritat.

El cristià és una persona conquerida per l'amor de Crist i moguda per aquest amor —«Caritas Christi urget nos» (2 Co 5,14)— està obert de manera profunda i concreta a l'amor al proïsme (cf. *Deus caritas est*, 33). Aquesta actitud neix sobretot de la consciència de sentir-nos estimats, perdonats, més encara, servits pel mateix Senyor, que s'inclina a rentar els peus dels Apòstols i s'entrega ell mateix a la creu per atraure la humanitat a l'amor de Déu. «L'amor és una llum —en el fons l'única— que il·lumina constantment un món fosc i ens dóna la força per a viure i actuar» (*ibidem*, 39).

2. La caritat com a vida en la fe

Tota la vida cristiana és una resposta a l'amor de Déu. La primera resposta és precisament la fe, entesa com acolliment ple d'estupor i de gratitud d'una iniciativa divina inaudita que ens precedeix i ens interpel·la. I el «sí» de la fe marca el començament d'una història lluminosa d'amistat amb el Senyor, que omple tota la nostra existència i li dóna sentit ple.

Això no obstant, Déu no en té prou que nosaltres acollim el seu amor gratuït. No es limita a estimar-nos. Vol atraure'ns cap a ell i transformar-nos d'una manera tan profunda que puguem dir amb sant Pau: «Ja no sóc jo qui visc; és Crist qui viu en mi» (Ga 2,20).

Quan nosaltres deixem lloc a l'amor de Déu, som fets semblants a ell, participem de la seva mateixa caritat. Obrir-nos al seu amor significa deixar que ell visqui en nosaltres i ens porti a estimar amb ell, en ell i com ell.

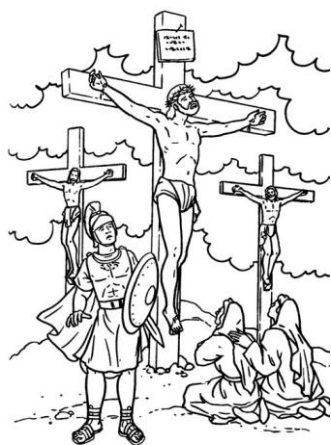
La fe és conèixer la veritat i adherir-s'hi (cf. 1 Tm 2,4); la caritat és «caminar» en la veritat (cf. Ef 4,15). Amb la fe s'entra en l'amistat amb el Senyor; amb la caritat es viu i es conrea aquesta amistat (cf. Jn 15,14s). La fe ens fa acollir el manament del Senyor i Mestre; la caritat ens dóna la felicitat de posar-lo en pràctica (cf. Jn 13,13-17). En la fe som engendrats com a fills de Déu (cf. Jn 1,12s); la caritat ens fa perseverar concretament en la filiació divina donant el fruit de l'Esperit Sant

(cf. Ga 5,22). La fe ens porta a reconèixer els dons que el Déu bo i generós ens encomana; la caritat fa que fructifiquin (cf. Mt 25,14-30).

3. El llaç indissoluble entre fe i caritat

Mai no podem separar i molt menys oposar, fe i caritat. L'existència cristiana consisteix a pujar continuadament a la muntanya de l'encontre amb Déu per a tornar a baixar després, portant l'amor i la força que en deriven, a fi de servir els nostres germans i germanes amb el mateix amor de Déu.

En la Sagrada Escriptura veiem que el zel dels Apòstols en l'anunci de l'evangeli que suscita la fe està estretament vinculat a la sol·licitud caritativa respecte al servei dels pobres (cf. Ac 6,1-4). A l'Església, contemplació i acció, simbolitzades d'alguna manera per les figures evangèliques de les germanes Marta i Maria, han de coexistir i integrar-se (cf. Lc 10,38-42).

La prioritat correspon sempre a la relació amb Déu i el compartir evangèlic vertader ha d'estar arrelat en la fe. A vegades, de fet, es té la tendència a reduir el terme *caritat* a la solidaritat o a la simple ajuda humanitària.

És important recordar que l'obra de caritat més gran és precisament l'evangelització, és a dir, el «servei de la Paraula». Cap acció no és més benèfica i, per tant, més caritativa envers el proïsme que partir el pa de la paraula de Déu, fer-lo partícip de la Bona Nova de l'evangeli, introduir-lo en la relació amb Déu: l'evangelització és la promoció més gran i integral de la persona humana.

La veritat originària de l'amor de Déu per nosaltres, viscuda i anunciada, obre la nostra existència a acceptar aquest amor fent possible el desenvolupament integral de la humanitat i de cada home (cf. *Caritas in veritate*, 8).

En definitiva, tot parteix de l'amor i tendeix a l'amor. Coneixem l'amor gratuït de Déu mitjançant l'anunci de l'evangeli. Si l'acollim amb fe, rebem el primer contacte —indispensable— amb allò diví, capaç de fer-nos «enamorar de l'Amor», per a viure i créixer després en aquest Amor i comunicar-lo amb alegria als altres.

Pel que fa a la relació entre fe i obres de caritat, una fe sense obres és com un arbre sense fruits: aquestes dues virtuts es necessiten recíprocament. La Quaresma, amb les tradicionals indicacions per a la vida cristiana, ens invita precisament a alimentar la fe a través d'una escolta més atenta i prolongada de la Paraula de Déu i la participació en els sagraments i, al mateix temps, a créixer en la caritat, en l'amor a Déu i al proïsme, també a través de les indicacions concretes del dejuni, de la penitència i de l'almoïna.

4. Prioritat de la fe, primacia de la caritat

La relació entre aquestes dues virtuts és anàloga a la que existeix entre dos sagraments fonamentals de l'Església: el baptisme i l'eucaristia. El baptisme (*sacramentum fidei*) precedeix l'eucaristia (*sacramentum caritatis*), però aquesta constitueix la plenitud del camí cristià. Anàlogament, la fe precedeix la caritat, però es revela genuïna només si culmina en ella. Tot parteix de l'acceptació humil de la fe («saber-nos estimats per Déu»), però ha d'arribar a la veritat de la caritat («saber estimar Déu i el proïsme»), que roman per sempre, com a compliment de totes les virtuts (cf. 1 Co 13,13).

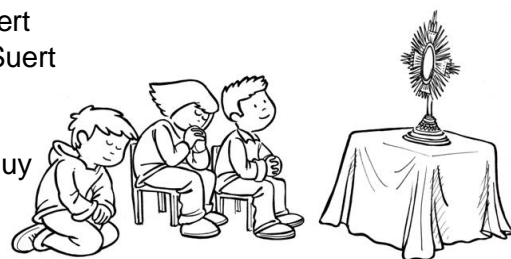
Estimats germans i germanes, en aquest temps de Quaresma us desitjo a tots que visqueu aquest temps preciós revifant la fe en Jesucrist, elevo la meva pregària a Déu i invoco sobre cadascun de vosaltres i sobre cada comunitat la benedicció del Senyor.

Benet XVI

INFORMACIONS

✓ DEFUNCIONS

- Durant el mes de febrer tingueren lloc les exèquies dels difunts:
 - María Mitjana Figuera (02.02.2013) al Pont de Suert
 - Leonor Dies i Badia (08.02.2013) al Pont de Suert
 - Amado Fierro Farrero (11.02.2013) al Pont de Suert
 - Remei Portis Fontanet (15.02.2013) a Malpàs
 - Maria Tahull Canut (15.02.2013) a Barcelona
 - Anselmo Farrero Llorens (22.02.2013) a Montanuy

✓ INTENCIONS DEL SANT PARE

- **General:** Per a que creixi el respecte per la natura, amb la consciència de que tota la creació és obra de Déu confiada a la responsabilitat humana.
- **Missional:** Per a que els bisbes, mossens i diaques siguin incansables anunciadors de l'evangeli fins els confins de la terra.

✓ INTENCIONS DE LA CONFERÈNCIA EPISCOPAL

- Que els nens, els joves i les famílies responguin amb generositat a la crida del Senyor i augmentin les vocacions a la vida sacerdotal, consagrada, matrimonial i missionera.

AGENDA PASTORAL MARÇ

DATA	ACTIVITAT	LLOC I HORA
02	Sopar amb la Gent Gran	Vilaller (21:00)
04	Reunió Arxiprestat	Lleida (10:00)
04	Visita Escola	Pont de Suert (15:00)
05	Visita Escola	Vilaller (10:00)
06	Visita Escola	Pont de Suert (11:30)
07	Visita Escola	Pont de Suert (11:30)
07	Consell parroquial	Vilaller (17:00)
07	Consell parroquial	Pont de Suert (20:00)
08	Consell de pastoral	Lleida (18:00)
09	Excursió nens de confirmació	Sopeira (11:00)
14	Travada de preveres	Lleida (11:00)
15	Visita Escola	Pont de Suert (11:30)
15	Reunió de pares de nens de primera comunió i confirmació	20:00 hores
16	Curset prematrimonial	Pont de Suert (10:00)
19	Visita pobles Eucaristia	Sentís (13:00)
19	Visita pobles Eucaristia	Castellars (20:00)
23	Excursió nens de catequesis	Remei 11:00 hores
24	Diumenge de Rams	Programació especial
24	Visita pobles Eucaristia	Llesp (13:30)
25	Excursió catequistes	Rectoria (11:00)
26	Recés de Preveres y Missa Crismal	Lleida (10:00)
27	Visita pobles Eucaristia	Montanuy (10:00)
27	Missa a la Residència	Pont de Suert (11:15)
27	Trobada de preveres	Pont de Suert (20:00)
30	Curset prematrimonial	Pont de Suert (10:00)
31	Visita pobles Eucaristia	Montanuy (10:00)
31	Visita pobles Eucaristia	Les Iglesies (13:15)

PER ALS MÉS PETITS

Al celebrar-se el 50 Aniversari del Concili Vaticà II, El Papa Benet XVI proclama “L’Any de la Fe” de l’11 de octubre de 2012 fins el final de l’any litúrgic 2013, així que tindrem un any de festa de la fe. Comencem a gaudir-lo amb una sopa de lletres.

y	g	w	i	v	s	r	z	p	o	l	b	a	p	v	j
g	s	o	i	i	e	h	x	r	b	n	f	g	v	a	m
a	e	a	i	t	n	b	v	g	i	p	d	k	e	t	d
u	n	o	x	u	o	d	x	p	e	r	e	w	r	i	o
d	o	s	x	t	i	c	e	z	n	n	b	b	b	c	c
i	i	h	r	i	c	e	o	c	j	t	t	a	u	a	u
u	c	k	d	r	a	g	b	n	r	k	x	i	m	n	m
m	u	n	s	i	r	s	j	c	c	e	b	e	u	o	e
z	t	e	u	p	a	e	u	m	r	i	t	e	o	m	n
o	i	m	o	s	l	p	a	n	e	g	l	o	z	k	t
b	t	u	c	e	c	s	n	i	v	f	m	i	s	c	o
i	s	l	t	x	e	d	u	h	v	i	e	d	o	j	s
s	n	r	u	t	d	m	c	o	n	c	i	l	i	u	m
p	o	j	b	o	n	t	m	l	p	o	t	n	a	s	f
o	c	e	r	o	s	a	c	r	o	s	a	n	t	u	m
s	v	l	e	z	s	a	n	a	t	n	e	v	m	e	i

Concilio
Vaticano
Constituciones
Declaraciones
Decretos
Documentos
Juan
XXIII
Pablo
Sexto
Lumen
Gentium
Sacrosantum

Concilium
Gaudium
Spes
Dei
Verbum
Abrir
Ventanas
Espiritu
Santo
Octubre
Fe
Obispos

REFLEXIÓ AMB MOTIU DE LA RENUNCIA DE BENET XVI

A tots ens va sorprendre la notícia de la renúncia del Sant Pare, cal que ens remuntem molts segles enrere per trobar una cosa similar a la història de la Església, per això i donat el revolt organitzat pels medis de comunicació, em pensat que seria bo orientar aquests fets d’una forma diferent.

Els anys de servei del Papa Benet XVI han estat un do a l’Església i a la humanitat, així com també el seu darrer gest d’humilitat i llibertat, - “*examinant reiteradament la meua consciència davant Déu*” i acceptant “*no tenir forces per a exercir adequadament el ministeri petrí*”-, és un enorme testimoni de fe i d’amor a l’Església que mereix el nostre reconeixement i agraïment. Per això, ara, no hem de caure en interpretacions personals, ni teories de conspiració, cal que ho entenguem com la voluntat de Déu.

Joan Pau II no va renunciar al pontificat, encara que vam veure com ell anava perdent poc a poc les forces físiques, per que ell considerà que dimitir no era el que Déu li demanava en el moment concret que estava vivint. Benet XVI ho ha fet, per que després d’examinar la seva consciència davant Déu, descobrí que aquesta era la voluntat del Senyor per ell i per a l’Església.

Per això, en aquests moments tant intensos, la nostra obligació com a cristians ha de consistir en primer, elevar al Bon Déu la nostra pregària agraïda pel servei apostòlic de Benet XVI, i a més, alhora que a Roma començaran les Congregacions per a la reflexió i discerniment i l’immediat Conclave on s’ha de elegir el nou successor de Pere i pastor universal de l’Església, pregar també Déu intensament perquè en la seva providència amorosa vulgui donar-nos el pastor que la Comunitat de Jesús i el món actual necessiten.